

2004

Ressun

Päivälehti

Pääkirjoitus

Ressun päivä on hieno piristys keskelle ankeinta talvea, mutta minun aamuni ei alkanut juhlatunnelmissa, sillä ensimmäisellä tunnilla oli matematiikkaa. Vilkaisu kursistarjontimeen kertoo samaan aikaan opetetun myös mm. biologian pakollista ykköskurssia ja ruotsia... Ressujenkin mieltymykset tietysti poikkeavat toisistaan, mutta uskon, että useimmilla herää sääli edes jonkin kutoskoodin kurssin opiskelijoita kohtaan. Silloin onkin helppoa yhtyä mielipiteeseeni: Ressun päivänä ei pitäisi olla tavallisia oppitunteja! Olkoon juhla pelkkää juhlaa.

Janne Helistö
tämä erikoislehdestä vastuussa ollut henkilö

Voittaja vie kaiken

Ressun päivänä kilpailtiin ainakin viidessä eri lajissa. Tässä voittajia:

Väittelycup: Tuuli Utriainen ja Juha Lepänen

Šakkiturnaus: Teemu Tiinanen

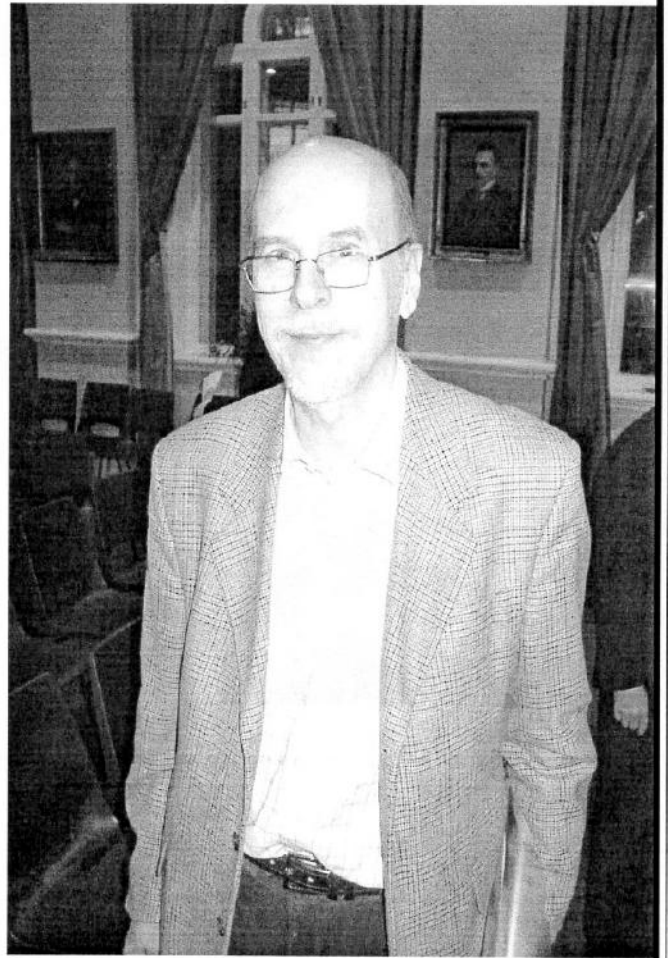
Sählyottelu: Opettajien joukkue

Onnittelut myös päässä-laskukilpailun ja Alias-turnauksen voittajille, joiden nimiä emme ehtineet selvittää.

Juhla

Ressun päivän juhlaa edelsi jousiyhtyeen esitys juhlasalin ovella. Juhla alkoi lukion kuoron joiulla ja Blue Moonilla. Huilisti Kati Holthöfer ja pianisti Ville Matveinen soittivat G. Grovlezin Romancen ja Scerzon, ja sitten lauluyhtye lauloi puurojuhlissakin esittämänsä Chili Con Carnen. Rehtori Ari Huovinen kertoi tervehdyspuheessaan vanhoille ressuille nykyressujen tavoista viettää Ressun päivää ja nykyressuille Ressut ry:n toiminnasta. Sen jälkeen oli yhdistyksen puheenjohtajan Jukka Rannan vuoro esitellä Vuoden Ressu. Hän ei paljastanut nimeä heti, vaan kertoi ensin henkilön merkittävästä urasta musiikin parissa ja epäili sitten vanhojen ressujen jo aavistavan, että kyseessä on Pekka Gronow.

Yleisradion äänitearkistojen päällikkö ja Helsingin yliopiston etnomusikologian dosentti Gronow muisteli puheessaan ensin omia kouluaikojaan. Hän kuului bändiin, jonka laulusolisti oli Jukka Kuoppamäki ja jolla oli silloisen rehtorin lupa harjoitella juhlasalissa koulun jälkeen. Bändi hyödynsi tätä mahdollisuutta ahkerasti. Sitten Gronow siirtyi käsittelemään myöhempiä vaiheitaan ja elämänsä aikana tapahtuneita muutoksia Suomen musiikkikulttuurissa. Esimerkkinä voisi mainita levyjen tulon kirjastoihin. Lopuksi hän puhui musiikin tekijänoikeuksiin liittyvistä pulmista ja vitsaili, että ressuja odottaa oikeus-

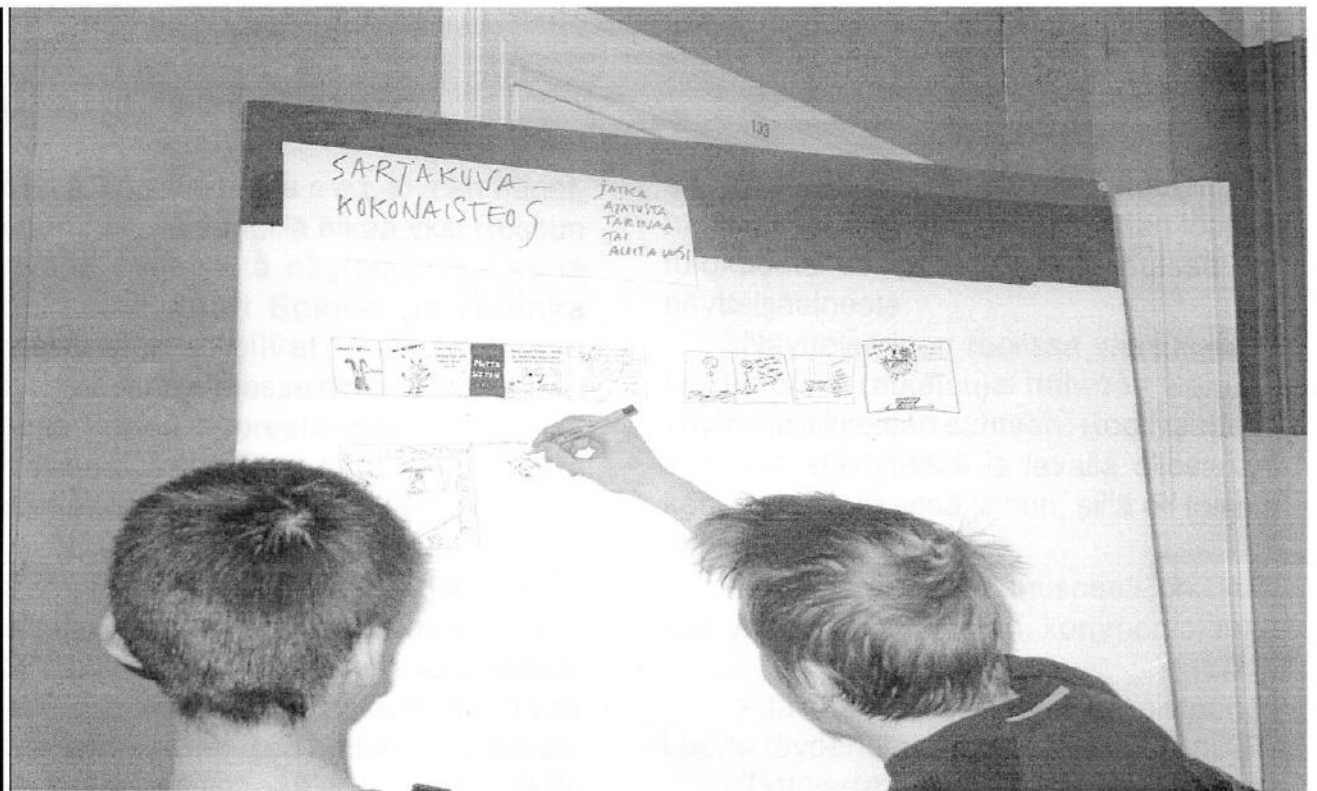

VUODEN RESSU!!!!

tieteellisessä loistava tulevaisuus.

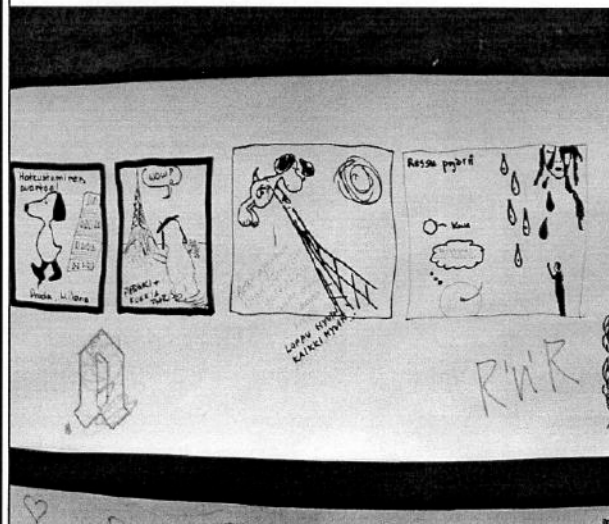
Lopuksi Ville Matveinen soitti pianolla Dmitri Šostakovitšin Preludin ja fuugarid-mollissa Op. 87/24. Raikuvien aplodier jälkeen opettajat ja Ressut ry:n jäsenet siirtyivät ruokalan hilpeään tunnelmaan nauttimaan virvokkeita.

Taiteellinen puolellemme

Myös viime vuonna kuviluokan edessä oli ollut yhteinen taideteos: jättipaperi, johon sai piirtää, mitä halusi. Tämänvuotinen idea jatkettavista sarjakuvista oli vieläkin parempi keksintö. Sarjakuvia piirrettiin metreittäin. Itsekin kävin jatkamassa yhtä sarjakuvaa ja vähän ajan päästä huomasin ilokseni, että joku oli jatkanut juonta siitä, mihin minä olin jättänyt sen. Olisi hauskaa, jos Resson päivän sarjakuvia julkaistaisiin kunnolla: netissä tai edes Pärскеissä.

Kompassi ohjaa harjoittelivat 208:ssä

Minä löydän hänet, löydän hänet, löydän.” Näillä sanoilla alkaa yksi Resson päivänä esitetyistä näytelmistä. Leena Lonkasalo, Inari Soinila ja Henrika Salermo olivat rooleissa näytelmänkatkelmassa nimeltä Kompassi. Tarina kertoo nuoresta miehestä, jonka kompassi johdattaa sukulaisuudesta ietämättömien isovanhempien luokse.

Näytelmä valittiin, kun tytöt suorittivat ilmaisutaidon jatkokurssia, johon kuuluu lyhyen esityksen valmistaminen. Resson päivänä nähty esitys on vain katkelma pidemmästä näytelmästä, mutta oli siitä huolimatta kokonaisen tuntuinen. Tytöt olivat etsineet näytelmää, jossa olisi kaikille asavertaiset roolit ja se olisi sopivan pituinen. Löydetyistä näytelmästä valittiin päättyä, joka toimi itsenäisenä ja asapainoisena.

Näytelmän työstäminen oli alkanut vaneutumalla roolihahmoon ilmaisutaidon kurssilla. Tytöt olivat miettineet, miten heidän roolihahmonsa reagoisi eri tilantees-

sa. Yhdessä näyttelijät eivät kuulemma harjoitelleet erityisen useasti, joten lopputuloksesta voi päätellä, että heissä on näyttelijäainesta.

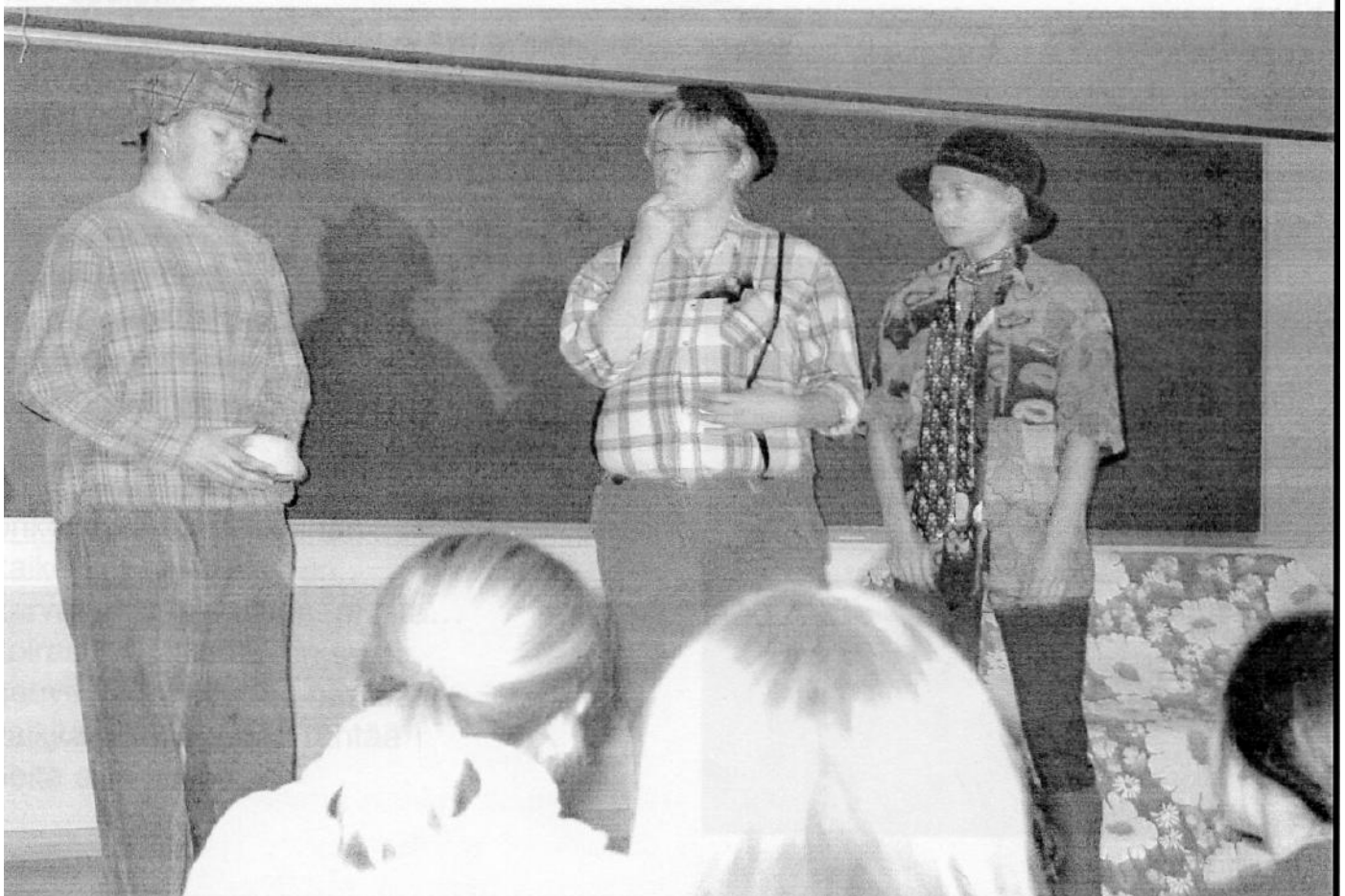
Näyttelemisen roolissa vaati kuitenkin tietoisia ratkaisuja hahmon äänenkäytön ja liikkeiden suhteen. Roolivaatteet auttoivat eläytymistä ja lavalla ollessaan kehtasi laittaa itsensä likoon, sillä oli toisen ihmisen persoonassa.

- Parasta näyttelemisessä on, kun saa ylittää omia rajojaan, kommentoi Inari.

- Ja saa olla huomion keskipisteenä, Leena täydentää.

Tyttöjen mielestä näyttelemisen mielekkyyteen vaikuttaa yleisöä enemmän vastaanäyttelijät. Jos muilla on huono päivä ja ei kiinnosta, niin siihen ei auta edes näyttelijänkyvyt.

- Tärkeintä on pyrkiä siihen, että yleisöllä on hauskaa, niin silloin on itselläkin hauskaa, Inari tähdentää.

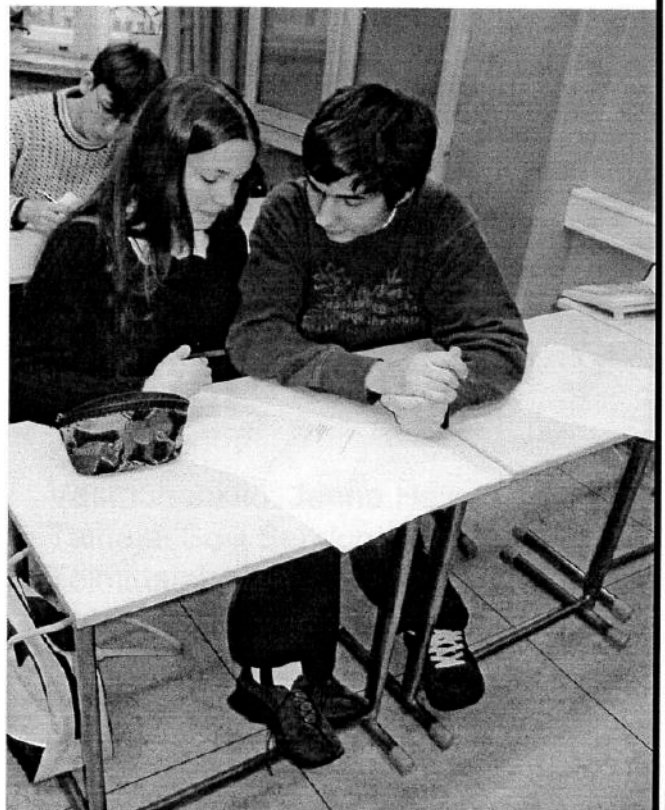
Kirjailijanalut harjoittelivat 208:ssa

(Perulaisen Blanca Valeran erään runon alku)

*voisin kuvailla sen
oliko sillä nenä silmät korvat suu?
oliko päätä häntää?
oliko raajoja?*

Oliko hampaat viikset?
Voisin kuvailla sen
Tietenkin
mutta onko siinä mitään järkeä?
sillä onhan niin, ettei sillä ole oikeastaan
tuntomerkkejä
ja vaikka olisikin
en sitä kuvailisi
siltikään
sillä kaikella on tarkoituksensa
silläkin,
että vaikka se on,
se ei ole olemassa
sillä tieto on yhtä kuin pelko ja pelko yhtä
kuin epäluulo
niin on siltikin, vaikka sillä ei ole silmiä
pidän kaikesta, olen elämä
pidän hampaista viiksistä
pidän päästä hännästä
vai nenästä silmästä korvasta suusta?
sitä en kerro
sitä et saa tietää
vai ruohikosta, puskasta, varvuista, puus-
ta?
sen kerron
sen saat tietää
voiko eläimiä kotona sietää?
onko koira tämä likainen
kaiken pesun arvoinen,
karvaturkki takkuinen, musta...
koirasi pitää kuitenkin susta
hauva vain heiluttaa häntää
vaikka ulkona sataa räntää
heitä sille palloa...

Otsikossa mainitussa luokassa kirjoitettiin jatkotarinoita, -runoja ja -näytelmiä. Teemat olivat kiinnostavia; scifin, romantiikan ja muiden genrejen joukosta löytyi jokaiselle jotakin. Ressun päivän lehti julkaisee ressurujen iloksi yhden runon ja yhden tarinan.

Piedrajoen varrella istuin ja itkin. Tarina kertoo, että kaikki mikä tipahtaa tämän joen veteen – lehdet, hyönteiset, lintujen sulat – muuttuu kiviksi sen pohjalla. Kunpa voisin repiä sydämeni rinnastani ja heittää sen virtaan, niin ettei enää olisi tuskaa, ei ikävää eikä muistoja.

(Paulo Coelho: Istuin Poedrajoen varrella ja itkin)

Siellä se kelluisi virran mukana vihreämmille rannoille likaisten variksen ruokkittavaksi. Tältä minusta tuntui. Kuin sydämeni olisi raastettu pieniksi paloiksi lautaselle ja tarjoiltu tulikuuman spagetin kera. Olen aina pitänyt enemmän lasagneista.

Aikani istuttuani ja itkettyäni rupesikin mieleni tekemään höyryävän kuumaa lasagneannosta. Mikään ei tepsikään särkyneeseen sydämeen niin kuin mammani maanmainio muona. Läksin kulkemaan joen viertä kohti lapsuudenkotiani. Silloin näin vastaani kävelevän tutun näköisen miehen vetäen kärkyjä. Mieshän oli koulumme ruokaketjun palveluksessa. Ja laatikot, niissä luki "lasagne"! Mikä onnenpotku, hyppäsin kärkyille ja aloin ahmia. Kauhea järkytys oli murskata minut. "Niin", sanoi mies "säästöjen takia on vain moussakaa, muut ei ollut varaa vaihtaa laatikoita." Niin minä sitten päätin jatkaa matkaa. Eihän moussaka hyvää särkyneelle sydämelle tee. Kävelin kohti Stockmannia, mutta sielläkään ei ollut muuta kuin kasvislasagne. Minun oli pakko saada jauhelihaa.

Pilvet leijuivat Stockmannin yllä: suuria, virtahevonmuotoisia. Ilma oli raskas. Cumuluspilviäkö? Ilma oli raskas, raskas syyllisyydentunteesta. Oli satanut koko eilispäivän. Kastemadot riemuitsivat. Hartiani valuivat syliin. Stockmannin jättiläismäinen hahmo peitti taivaalla kiiluvan auringon, tunsin itseni kasviksi, joka tukahtuu tuon massiivisen kolossin betonivarpaiden juureen. Astuin eteenpäin. Ovet valuivat syrjään kuin siirappi alas pullon kylkeä. Astuin sisään. Ja hymyilin. Kävelin parfyymiosastolle ja minua aivastutti. Aivastin ja vieressäni seisova

mies naurahti.

Mies oli Kirka! Sydämeni valo, toiveitteni kohde, unelmieni täyttymys! Kirka naurahti uudestaan ja hymyili valoisasti, kuin tuhat lamppua olisi hohtanut hänen sisässään. Haistoin ruusu-parfyymin humalluttavan tuoksun ja katsoin Kirkaa hetken aikaa. "Mitä teet täällä?" Kysyin ja pelästyin omaa rohkeuttani. Miten uskalsin sanoa noin? Olin häkeltynyt, niin oli myös Kirka. Hänen hymynsä sammui aivan kuin joku olisi vetänyt töpselin pois seinästä, ja kyynel vieri pitkin hänen siloista poskeaan. Hän huokaisi: "Levyni eivät enää myy, koska kaikki ostavat vain Idols –levyjä."

Siinä samassa näin Kirkan kuin uusin silmin. Aivan kuin ruusunpunaiset lasit olisi otettu silmiltäni pois. Miten olin voinut ihaila moista surkimusta? Hänen levynsäkään eivät enää myy. Ja vanhakin hän on. Ryntäsin ulos Stockalta. Nyt minun oli pakko saada lasagnea!

Hetken ajateltuani tajusin, että olin aivan unohtanut suruni. Ei lasagne surua poistaisi, toisi vain hetken helpotuksen. Miksi näin kävi, miksi minä en voi olla se, joka nyt nauraa onnesta Coca-Cola-lasillisen äärellä vaatteet kuraisina?

Oivallukseni huuman laannuttua kuitenkin muistin, että Pepsi oli aina miellyttänyt minua enemmän. Maailma ei enää ollut sama kuin hetki sitten.

Tekijät:

Vastuuhenkilö: Janne Helistö

Taittäjä: Soili Semkina

Toimittajat: Janne Helistö ja Soili Semkina

Valokuvaajat: Anna Dimoulis ja Janne Helistö